ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudkyň JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **S. Z.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem, se sídlem Nerudova 22, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2012, č. j. 2 Az 1/2012 - 7,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce S. Z. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2012, č. j. 2 Az 1/2012 – 7, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením ze dne 3. 4. 2012, č. j. 2 Az 1/2012 -7, odmítl žalobu žalobce S. Z. proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2011, č. j. OAM-219/ZA-ZA04-LE05-2011, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že zástupce žalobce obecný zmocněnec V. Z. podal dne 25. 1. 2012 k tomuto soudu elektronicky žalobu proti uvedenému správnímu rozhodnutí a že tato žaloba neměla náležitosti podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. (neobsahovala především žalobní body, na základě kterých považuje žalobce napadené správní

rozhodnutí za nezákonné). Zástupce žalobce byl proto usnesením správního soudu ze dne 27. 1. 2012 jednak poučen o náležitostech žaloby a jednak vyzván k doplnění žaloby ve lhůtě 21 dnů s poučením, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude podání odmítnuto. Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 13. 2. 2012, který ale žalobu nedoplnil ve stanovené lhůtě do 5. 3. 2012, ani později, a na usnesení městského soudu vůbec nereagoval. Jelikož zástupce žalobce přes výzvu správního soudu nedoplnil žalobu o žalobní body, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje správní rozhodnutí za nezákonné, musel městský soud žalobu zamítnout (správně však odmítnout) podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s odkazem na ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel obsahově o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítl, že jeho tehdejšímu zástupci v řízení o žalobě nebylo v rozporu s tvrzením městského soudu doručeno usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby.

Je tomu tak proto, že tehdejší zástupce podal žalobu k městskému soudu prostřednictvím datové schránky a městský soud byl proto povinen (přímo ze zákona) doručovat tomuto zástupci veškerou poštu do této schránky. Správní soud však v případě doručování usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby takto nepostupoval. Ve spise je založena pouze doručenka, která není podepsána V. Z., na níž je nečitelné razítko pošty a nečitelná rukou psaná parafa, podle které byla doručovaná zásilka „vhozena do schránky adresáta, protože nebyl zastižen“. Takový postup není možno považovat za skutečné doručení písemnosti. Zásilka jednak nebyla zaslána do datové schránky a jednak neexistuje žádný listinný důkaz o tom, že by byla uložena na poště a adresát vyzván k jejímu převzetí. Chybí dokonce i důkaz o tom, že zásilka byla adresátu odeslána. Z těchto důvodů proto nemá oporu ve spise závěr městského soudu, že V. Z. bylo doručeno usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby. Napadené usnesení o odmítnutí žaloby ale bylo V. Z. řádně převzato po předchozím uložení na poště a výzvě k jeho vyzvednutí.

Žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření ke kasační stížnosti nejprve vyslovilo pochybnost, zda stěžovatelova kasační stížnost je vůbec podána včas. Je tomu tak proto, že kasační stížností napadené usnesení správního soudu muselo být stěžovateli doručeno dne 18. 4. 2012 a lhůta k podání uvedeného mimořádného opravného prostředku tak uplynula dne 2. 5. 2012. V prezentačním razítku na kasační stížnosti je však uveden jako datum doručení této stížnosti městskému soudu den 4. 5. 2012. Správní orgán ovšem nedisponuje údajem, že kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě dne 2. 5. 2012. Pro případ, že kasační stížnost byla podána včas, je třeba vzít v úvahu, že směřuje proti procesnímu postupu městského soudu. Správní orgán nedisponuje informacemi nezbytnými k posouzení kasačních námitek. Z dostupných informací lze však dospět k závěru, že napadené usnesení o odmítnutí žaloby je opodstatněné. Žalovaný vzhledem

k nedostatku informací o průběhu soudního řízení ponechává posouzení důvodnosti napadeného usnesení na Nejvyšším správním soudu.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. O přijatelnou kasační stížnost se podle již citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu může jednat i tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat i tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu a b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

V daném případě jde o posouzení zákonnosti postupu městského soudu, kterému byla jeden den před uplynutím lhůty dle § 32 odst. 1 zákona o azylu s poukazem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. doručena blanketární žaloba stěžovatele proti správnímu rozhodnutí, jež byla posléze odmítnuta po doručení výzvy k odstranění vad žaloby, které nebylo provedeno do datové schránky stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s .ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající mimo jiné v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy tvrzená vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005).

Právě takovou vadu řízení namítá stěžovatel v kasační stížnosti (zástupci stěžovatele nebylo v řízení o žalobě doručeno usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby především o žalobní body, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel správní rozhodnutí za nezákonné, což pak mělo na následek odmítnutí žaloby).

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil pochybnosti o včasnosti podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné nejprve se vyjádřit k této pochybnosti žalovaného správního orgánu. Z obsahu spisu vyplývá, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu bylo doručeno stěžovateli, resp. jeho zástupci obecnému zmocněnci V. Z. dne 18. 4. 2012. Lhůta dvou týdnů po doručení rozhodnutí k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) tedy skončila uplynutím dne 2. 5. 2012. Jestliže za tohoto stavu předal zástupce stěžovatele kasační stížnost k poštovní přepravě dne 2. 5. 2012, byl tento mimořádný opravný prostředek podán včas (§ 40 odst. 4 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Pro posouzení námitky kasační stížnosti je podstatné to, že stěžovatel podal dne 25. 1. 2012 k Městskému soudu v Praze žalobu proti již uvedenému správnímu rozhodnutí. Z obsahu žaloby vyplývá, že neobsahuje jediný žalobní bod, a to ani v nejhrubších rysech, neboť se v ní hovoří pouze o tom, že žalobce podává žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí podle § 32 zákona o azylu, a že žalobce navrhuje toto rozhodnutí zrušit, a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu. I když je správní soudnictví ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, a ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. správní soud přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů, není ani v nejmenším v žalobě naznačeno, v čem by měl rozpor správního rozhodnutí se zákonem spočívat (skutkové a právní výhrady stěžovatele) a jaká práva stěžovatele měla být zkrácena. Podstatné pro posouzení námitky kasační stížnosti je i to, v jaké době od oznámení správního rozhodnutí stěžovateli došlo k podání žaloby. Pokud totiž žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, potom neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

Ze správního spisu v tomto směru vyplývá, že k převzetí originálu žalobou napadeného správního rozhodnutí stěžovatelem do vlastních ruku došlo dne 11. 1. 2012. Zákon o azylu, který je ve vztahu k soudnímu řádu správnímu zvláštním zákonem, upravuje odlišně lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany (podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dní ode dne doručení rozhodnutí). Správní žalobu proti správnímu rozhodnutí proto bylo možno v této věci podat nejpozději dne 26. 1. 2012.

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Po jejím uplynutí již není možné vznášet v průběhu řízení další výhrady proti správnímu rozhodnutí. K žalobním bodům, uplatněným později, proto správní soud nemůže přihlížet. Vzhledem k tomu, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, nemůže správní soud přezkoumávat

správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem v žalobě, z vlastní iniciativy jeho projev nahrazovat a sám vyhledávat právní vady napadeného aktu.

Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce může případné žalobní důvody doplnit ve lhůtě k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Žaloba stěžovatele v souzené věci žádné žalobní body neobsahovala a stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil. Zákon přitom stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (srov. § 71 odst. 2 druhá věta s. ř. s.). Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Nejvyšší správní soud proto posoudil ve shodě s městským soudem žalobu stěžovatele jako blanketní (neobsahovala ani jeden žalobní bod, a to ani v nejhrubších rysech). Vzhledem k tomu, že stěžovatel, resp. jeho zástupce V. Z. podal žalobu až v předposlední den lhůty pro podání žaloby, tj. ve středu dne 25. 1. 2012, nezbyl ani žádný reálný čas k doplnění tohoto bodu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, dostupném na www.nssoud.cz, již uvedl, že „*pokud jde o nezbytnost výzvy k doplnění žalobního bodu, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS.*“ Účelem § 37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze-li určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky“ proveditelné a smysluplné. Není a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků, byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Správní soud je proto povinen takovou výzvu učinit, ale musí se předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) s jejím obsahem náležitě seznámit do té míry, aby si mohl učinit alespoň úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti.

Z textu podané žaloby datované dnem 24. 1. 2012 však nebylo možno zjistit, kdy měla začít běžet lhůta k jejímu podání (v žalobě nebyl uveden žádný údaj o dni doručení napadeného správního rozhodnutí stěžovateli). K žalobě nebylo přiloženo ani žalobou napadené správní rozhodnutí, z něhož by bylo možno zjistit správný datum jeho vydání dne 2. 12. 2012 a nikoliv v žalobě uváděné 7. 1. 2011 (zde by bylo zřejmé, že lhůta k podání žaloby již patrně uplynula). Městský soud by proto mohl postupovat pouze tak, že poté,

co si vyjasnil otázku zastoupení stěžovatele, si mohl opatřit od žalovaného Ministerstva vnitra doklady o doručení napadeného rozhodnutí a samotné toto rozhodnutí. To však neučinil. Z nich by ale seznal, že stěžovatel podal žalobu do datové schránky městského soudu tak krátce před skončením běhu žalobní lhůty (v předposlední den), že samosoudce z důvodů zcela pochopitelných (spisová manipulace u soudu spojená s evidencí věci a předložením věci soudci, neexistence údajů o počátku běhu lhůty k podání žaloby) měl objektivně znemožněno učinění včasné výzvy k doplnění žaloby. Stěžovatel byl navíc zastoupen pouze obecným zmocněncem, který by musel alespoň jeden žalobní bod napsat a podat správnímu soudu během téhož dne. U stěžovatele však mělo být dne 13. 1. 2012 vazební věznicí Praha-Ruzyně realizováno jeho vydání do Moldavské republiky. Kontakt stěžovatele se svým zástupcem (neadvokátem) při sepisu důvodů žaloby by byl patrně znemožněn. Procesní postup účastníků řízení včetně toho, zda stěžovatel podá žalobu až v samém závěru lhůty, souvisí s jeho procesní odpovědností a stěžovatel tak musí nést případné důsledky, které z jeho vlastního načasování takových kroků plynou.

Jak již bylo uvedeno, žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze v tomto případě podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Jelikož v této věci stěžovatel převzal originál žalobou napadeného správního rozhodnutí do vlastních ruku dne 11. 1. 2012, mohl podat správní žalobu se všemi náležitostmi (§ 71 odst. 1 s. ř. s.) proti napadenému rozhodnutí nejpozději dne 26. 1. 2012. Z tohoto pohledu je proto již irelevantní výzva městského soudu ze dne 27. 1. 2012 k doplnění náležitostí žaloby především o skutkové a právní důvody, pro které považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (výzva byla datována dne 27. 1. 2012, vypravena 9. 2. 2012, tedy vydána až po uplynutí lhůty k podání žaloby).

Ve světle toho, co bylo uvedeno, pak nemůže věcně obstát (z důvodů již uvedených shora) jediná námitka kasační stížnosti stěžovatele spočívající v tom, že tehdejšímu zástupci stěžovatele v řízení o žalobě nebylo v rozporu s tvrzením městského soudu řádně doručeno usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby. Je tomu tak proto, že se stěžovateli nepodařilo v žalobní lhůtě do 26. 1. 2012 uvést žádný žalobní bod, a žalobní body, které by uvedl později, po uplynutí lhůty pro podání žaloby dne 26. 1. 2012, na základě usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby, by byly uplatněny již opožděně. Zmeškání lhůty pro podání žaloby by přitom nebylo možné ani prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). V řízení tedy nebyla ve lhůtě pro podání žaloby, a to neodstranitelně, splněna podmínka řízení spočívající v tom, že v žalobě byl účinně uplatněn, byť třeba i jen v nejhrubších rysech, aspoň jeden žalobní bod.

Na těchto závěrech by nezměnilo nic ani to, i kdyby při doručování usnesení ze dne 27. 1. 2012 s výzvou k doplnění žaloby nebyla respektována pravidla pro doručování prostřednictvím datové schránky, ani ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu k problematice doručování správních rozhodnutí do datových schránek, kterou lze použít i u rozhodnutí soudních. Jde např. o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že : *„Je-li účastníku řízení, který má zřízenu datovou schránku, doručováno správní rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence a účastník je skutečně převzal, bylo tím rozhodnutí oznámeno ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. i § 72 odst. 1 správního řádu z roku 2004, přestože*

správní orgán posléze zaslal takové rozhodnutí i prostřednictvím datové schránky."Věcné přezkoumávání vznesené námitky Nejvyšším správním soudem by proto nic zásadního nepřineslo. Procesní postup stěžovatele, který podal žalobu až v samém závěru lhůty, kdy tak může učinit, je jeho procesní odpovědností a proto musí nést důsledky, které z toho plynou.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby jako neopodstatněnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Je tomu tak proto, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Odmítl-li však městský soud žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s odkazem na ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. (nedoplnění žalobních bodů přes výzvu soudu), bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení k novému odmítnutí ze správného důvodu [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán sice úspěch měl, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti, přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček

předseda senátu